

Helsingfors 1938 tar form i Westös Korpoidyll

- Jag vill förlägga den till perioden just före andra världskriget. Kanske kommer den att handla om oskuldsfullheten människor försöker hålla fast vid just innan helvetet bryter loss, berättar Westö. Men innan vi talar mera jobb går vi husesyn i det rödmyllade torpet i Korpo. Huset skaffade han och hustrun Jenny Westergård 1990. Det byggdes i början av 1900-talet av en kofferdiskeppare som drunknade kort därefter.

- När vi köpte huset hade det stått obebott i ett årtionde. Trädgården var förvildad och i köket växte det nässlor. Verandan måste byggas upp från grunden..

- De spröjsade fönstren fick vi betala en förmögenhet för, åtminstone kändes det så för oss då, minns Westö.

Huset och trädgården har iståndsatts bit för bit, med mycket möda och kärlek.

- Hade vi haft råd hade vi väl gjort allt med en gång, men man får en alldeles speciell känsla för huset när allt sker småningom. När det började vara färdigt 2005 kändes det stort. Vi hade fattat alla besluten rörande huset tillsammans.

I ett hörn av tomten står den betydligt nyare gäststugan där Westö har ett pyttelitet skrivbord med världens mest ergonomiska lilla köksstol. Här föddes bland annat succéromanen Där vi en gång gått . Två elgitarrer med förstärkare står i andra ändan av det lilla rummet..

- Det ligger ett berg lämpligt bakom huset. Det tar upp ljudet när jag riktigt drar på. I stan kan jag inte spela på så hög volym, men här brukar jag släppa loss. Jenny säger att det hörs bara när fönstret står öppet.

Westö har de senaste 10 till 12 åren sökt sig till Visby där han tillbringat de mest intensiva skrivarveckorna, men ännu mera har han skrivit i Galtby.

- Jag jobbar bäst här på våren och hösten när det är tyst och stilla. Jag har hela arbetsveckor här ute.

- En del av mig drömmer om att bo här, men jag vet att jag inte skulle klara av en vinter med utedass och vatten som ska bäras in.

Förr upptog fisket en hel del av hans tid..

- Det här är mina somrardrag, säger han och pekar på en skiva fullkrokad med Hi-Lo wobblers, Krokodil-, Utö- och Atomdrag.

Fiskehistorierna är av en kaliber som anstår en författare.

- Ännu på 90-talet fick vi verkligt stora abborrar här ute. Min största vägde 1,5 kg. Jag hade en kompis med mig som fick en så stor abborre på kroken att den, tro det eller inte, drog båten efter sig. Nåja, det var ju bara en Ro-Buster.

Spånbanan strax invid har haft en trägen gäst också under den hetaste perioden den här sommaren.

- Jag brukar avsluta löprundorna med att sparka lite boll mot en vägg. En bekant som körde förbi sa att han hade tänkt att det där ser ut som Kjell, men det kan det inte vara för Kjell är ju nästan femtio.

Korpo och skärgården står Kjell Westö nära, men i hans böcker hittar man inte de miljöerna.

- Nej, jag har fått frågan förr och brukar svara med att jag har bott här i 21 år och det vill jag kunna fortsätta med.

Som bäst arbetar Westö med en non-fiction-bok, som han hoppas få klar under hösten..

- Men jag har två romanidéer. En är ganska långt gången redan och den ska jag börja med när vädret svalnar.

Westö är känd som en disciplinerad skribent som står fjärran från det romantiserade bohemeriet som förekommer i skrået. Nyligen blev han tilldelad det statliga femåriga konstnärstipendiet, som gör honom nästan euforisk.

- Det är ett privilegium. Jag tänker ägna mig åt de två romanidéerna och när de är klara drömmer jag om att skriva noveller i argentinaren Julio Cortázars anda. Han är min stora idol bland världens noveller. Jag skulle nog överraska både mig själv och andra om jag lyckades skriva den typens noveller.

- Jag är 49 och känner att ska jag kunna förnya mig som författare så är det nu..

Nyfikenheten på hans nästa roman är självklart stor. Planen är att föra läsaren 70 år tillbaka i tiden.

- Det är en märklig period. Totalitarismens skugga vilar tung över Europa, men mitt i den politiska villervallan lever man i en ekonomisk uppgång, och somrarna på 30-talet är fantastiska. Den rika ungdomen klirrar med glaset i Fiskartorpets nybyggda Runda sal.

- Det påminner nästan lite om La Belle Époque, tiden före det första världskriget.

- Jag har lekt med tanken att låta romanen sluta den 30 november 1939, dagen då vårt vinterkrig börjar. - Perioden då en roman och dess teman börjar växa fram är ganska skön, ibland lurar man sig själv att boken redan är nästan skriven. Sedan inser man att det är först nu det börjar, säger han medan vi dricker kaffe i bersån. Är det svårt att komma igång efter en stor framgång. Ger framgången en extra press?
 - Många tror att man upplever press efter framgång. Jag tycker pressen är större när man floppat, jag har en del dåliga erfarenheter, särskilt från unga år. Jag är ingen Alexander Lukas, jag har också haft motgångar. Somliga människor börjar också förhålla sig ganska ambivalent när det går bra för en. Också det måste man kunna hantera..
 - Det gäller att glömma allt ovidkommande, att lita på det man kan. "Du har alldeles för lätt att samla på dig slagg", sa en äldre kollega till mig när jag var ung. Repliken fastnade i mig och jag försöker göra mig av med slagget så gott jag kan.
 - Den förra boken Gå inte ensam ut i natten sålde mycket bra, men kom inte i närheten av Där vi en gång gått . För mig var det ok, men det var nästan som om det funnits en besvikelse på förlaget.
 - Det är viktigt att vara sträng mot sig själv just om man haft tur och framgång. Det finns ett slags framgångens slapphet som är farlig. Den syntes bra hos mina ungdomsårs popstjärnor som började göra tråkiga skivor när de hade fått pengar och flyttat in i stora slott på engelska landsbygden.
- Stefan Lundberg.
029 080 1354 stefan.lundberg@hbl.fi